

The Holy See

KATEHEZA PAPE BENEDIKTA XVI.

NA OPĆOJ AUDIJENCIJI

Srijeda, 15. oujka 2006.

Isusov naum o Crkvi i izbor Dvanaestorice

Draga braćo i sestre, nakon kateheza o Psalmima i Hvalospjevima molitve jutarnje i večernje, elja mi je posvetiti sljedeće susrete srijedom otajstvu odnosa Krista i Crkve, promatrajući ga počevši od iskustva apostola, u svjetlu zadatka koji im je povjeren. Crkva je ustanovljena na temelju apostola kao zajednica vjere, nade i ljubavi. Po apostolima, dostiemo samoga Isusa. Ustanovljenje Crkve započelo je kad je nekolicina galilejskih ribara susrela Isusa, kad su dozvolili da ih osvoji svojim pogledom, svojim glasom, svojim toplim i snanim pozivom: "Hajdete za mnom i učinit ću vas ribarima ljudi!" (*Mk 1,17; Mt 4,19*). Moj ljubljani prethodnik Ivan Pavao II. na početku je trećeg tisućljeća predložio Crkvi da razmatra lik Krista (usp. *Novo millennio ineunte*, 16 sl.). Krećući se u istom smjeru, u katehezama što ih danas započinem, htio bih pokazati kako se upravo svjetlost toga Lika odraava na liku Crkve (usp. *Lumen gentium*, 1), unatoč ograničenjima i sjenama naše krhke i grešne ljudskosti. Nakon Marije, čistog odsjaja svjetla Kristova, apostoli su, svojom riječju i svojim svjedočanstvom, ti koji nam predaju istinu Kristovu. Njihovo poslanje ipak nije osamljeno, već se smješta unutar otajstva zajedništva, koje uključuje čitav Narod Boji te se ostvaruje kroz više koraka, od staroga do novog Saveza.

U tom smislu valja reći da se gubi od cjeline Isusove poruke ako je se odvaja od konteksta vjere i nade izabranoga naroda: poput Krstitelja, svoga neposrednog prethodnika, i Isus se obraća ponajprije Izraelu (usp. *Mt 15,24*), kako bi u njemu imao "etvu" u eshatološko vrijeme koje je s njime pristiglo. A poput Ivanova propovijedanja, tako je i Isusovo u isto vrijeme milosni poziv i znak protivštine i suda za čitav narod Boji. Stoga, od prvog trenutka svoga javnoga djelovanja Isus iz Nazareta nastoji okupiti Narod Boji. Premda je njegovo propovijedanje uvijek poziv na osobno obraćenje, njegov je trajni cilj ustvari ustanovljenje Naroda Bojega kojega je došao okupiti i spasiti.

Stoga je jednostrano i bez temelja individualističko tumačenje Kristova navješćaja Kraljevstva, kako to saima Adolf von Harnack u svojim predavanjima o Biti kršćanstva: "Kraljevstvo Boje dolazi, ukoliko dolazi u pojedinim ljudima, nalazi put do njihove duše te ga oni prihvaćaju. Kraljevstvo je Boje, doista, gospodstvo Boga, ali gospodstvo Boga svetoga u pojedinim srcima" (Treće predavanje, 100 sl.). Zapravo, ovaj je individualizam pravo moderno naglašavanje stvari: U sklopu biblijske tradicije i u obzorju idovstva, u kojega se Isus smješta, unatoč svoj svojoj novosti, čini se jasnim da čitavo poslanje utjelovljenoga Sina ima zajedničarsku svrhu, jer nastoji okupiti u jedno eshatološki narod Boji.

Vidljiv znak nakane Nazarećanina da okupi zajednicu saveza, kako bi u njoj objavio ispunjenje obećanja datih Ocima, ustanovljenje je Dvanaestorice: "Uziđe na goru i pozove koje sam htjede. I dođoše k njemu. I ustanovi dvanaesticu da budu s njime i da ih šalje propovijedati s vlašću da izgone đavle. Ustanovi dakle dvanaesticu..." (Mk 3,13-16; usp. Mt 10,1-4; Lk 6,12-16). Na mjestu objave, na "gori", Isus, inicijativom koja pokazuje potpunu svijest i odlučnost, ustanovljuje Dvanaesticu kako bi zajedno s njime bili svjedoci i navjestitelji dolaska Kraljevstva Bojega.

O povijesnosti ovoga poziva nema sumnje, ne samo zbog starosti i mnogostrukosti svjedočanstava, nego i s jednostavnog razloga što se među njima pojavljuje i ime Jude, apostola izdajice, unatoč teškoćama što ih je ta prisutnost mogla predstavljati za zajednicu koja se rađa. Broj dvanaest, koji podsjeća očito na dvanaest plemena Izraela, objavljuje već i značenje proročko-simboličkog čina prisutno u ovoj novoj ustanovi. Već dugo vremena nije postojao sustav od dvanaest plemena, no nada Izraela očekivala je njegovu obnovu kao znak dolaska eshatološkog vremena (dovoljno se sjetiti zaključka Knjige Ezekielove: 37,15-19; 39,23-29; 40-48). Izabirući Dvanaesticu, uvodeći ih u zajedništvo ivota sa sobom i načinivši ih dionicima svoga poslanja i navješćaja Kraljevstva riječima i djelima (usp. Mk 6,7-13; Mt 10,5-8; Lk 6,13), Isus eli reći da je došlo završno vrijeme u kojem se ostvaruju Boja obećanja. Samim svojim postojanjem Dvanaestorica - pozvani iz svojih različitih porijekla - postaju poziv čitavom Izraelu da se obrati i da dozvoli biti okupljen u novom savezu, punom i savršenom ostvarenju onog starog saveza. Činjenica da im je na večeri prije svoje muke povjerio zadatak da slave njegov spomen, pokazuje koliko je Isus htio prenijeti čitavoj zajednici u osobama njezinih poglavara poslanje da budu, u povijesti, znak i sredstvo eshatološkoga okupljanja, ponajprije u njemu. U tom se svjetlu razumije kako im Uskrsli - izlivanjem Duha - prenosi moć da otpuštaju grijehe (usp. Iv 20,23). Dvanaestorica apostola tako su najvidljiviji znak Isusova nauma o postojanju i poslanju njegove Crkve, jamstvo da između Krista i Crkve nema nikakve suprotnosti. Stoga je sasvim nepomirljiv s Kristovim naumom slogan koji je prije nekoliko godina bio u modi: "Isus da, Crkva ne". Između utjelovljenoga Sina Bojega i njegove Crkve postoji dubok, neuništiv i otajstveni kontinuitet, po kojemu je Krist danas prisutan u svome narodu, a osobito u onima koji su nasljednici apostola.

Pozdrav hrvatskim hodočasnicima na hrvatskom:

Predragi hrvatski hodočasnici, neka se vaša srca u ovo milosno vrijeme korizme još više otvore

potrebama blinjih koji su u nevolji, dajući tako svojim ivotom svjedočanstvo za Krista, koji se je predao za nas ljubeći nas do kraja. Hvaljen Isus i Marija!